

Йордан Йовков

ВАЛЕРИЯ НАЙДЕНОВА, 6В, N3

Йордан Йовков

Йордан Стефанов Йовков е български писател, класик на българската култура, роден на 9 ноември 1880 г. Детските и юношеските години прекарва в родното си място Жеравна. Жанрове, които пише са драма, балетристика; теми, които обхваща са българското село, Добруджа, легенди и предания за животните.

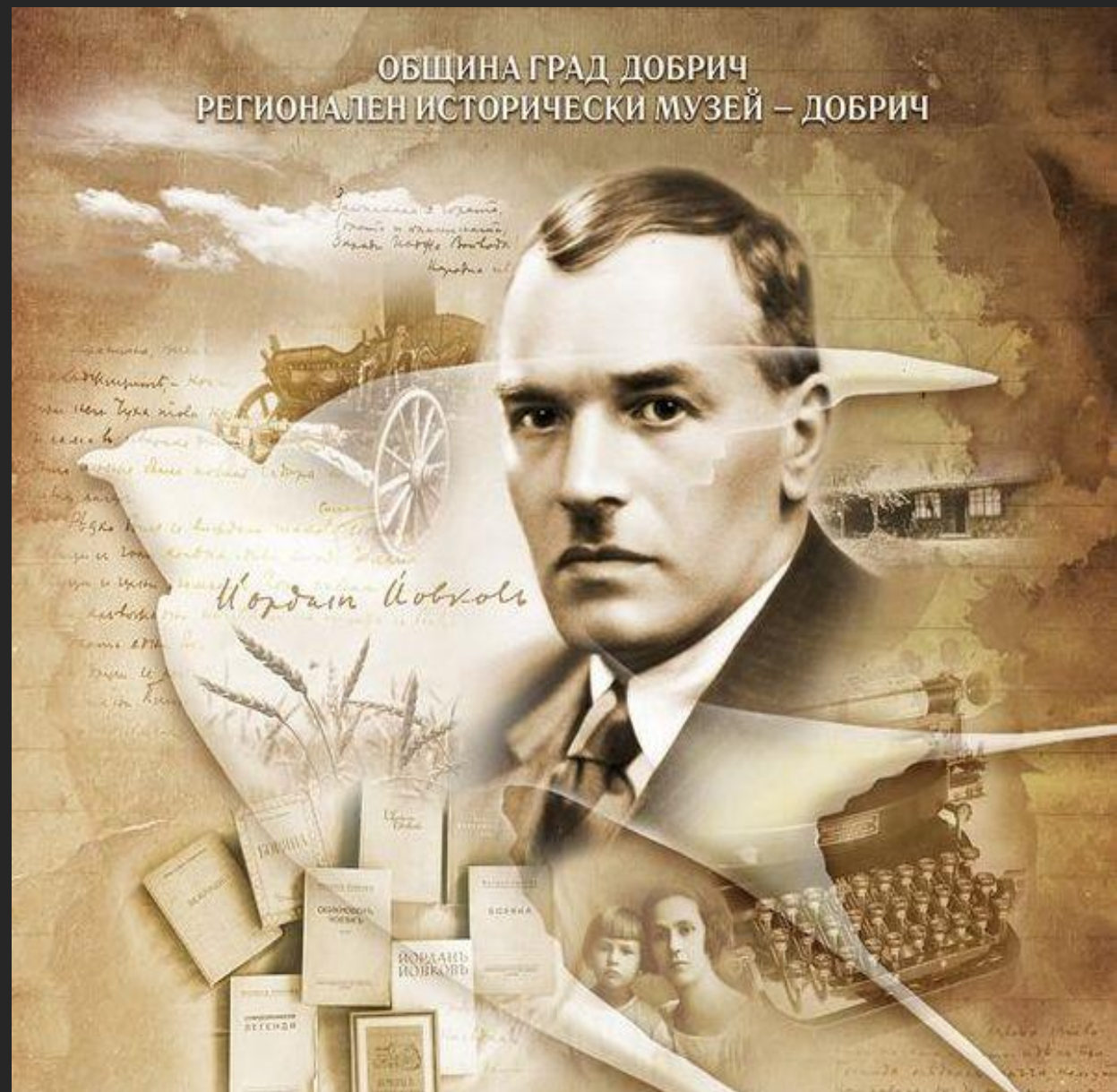
Обучение

Във Жеравна, както и в Котел получава основното си образование. Завършва гимназия в София. Учителят му по литература – поетът Иван Грозев, му предсказва бъдеще на писател.

След дипломирането си живее в Добруджа, където се преселва семейството му. През 1900 г. се преселва в село Долен извор. Завършва школата за запасни офицери в Княжево 1902 – 1904, като по време на обучението си публикува първата си творба – стихотворението „Под тежкия кръст“ (вестник „Съзнание“, бр. 9, 26 октомври 1902 г.). В началото на 1904 г. се записва в Юридическия факултет на Софийския университет, но смъртта на баща му осуетява следването му.

Творчество

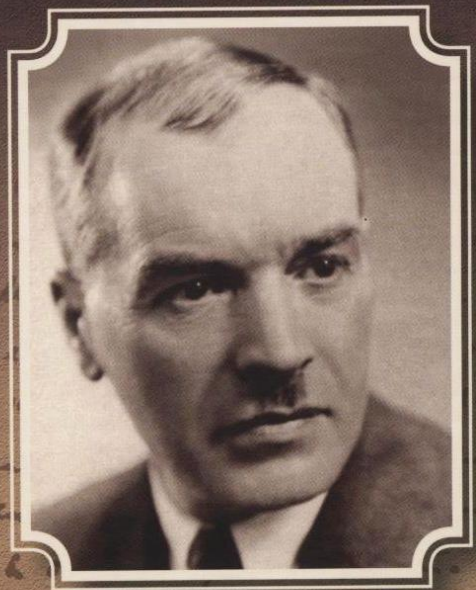
През 1902 – 1911 г. публикува стихове (общо 31) в различни периодични издания – в „Съзнание“, списанията „Пробуда“, „Художник“, „Ново време“, „Ново общество“ и „Бисери“. Лириката му не се отличава с особено богатство и разнообразие на мотиви – започнал като социален поет, по-късно Йовков трансформира социалния протест в резигнация, печал и умора. Първата си белетристична творба – „Овчарова жалба“, с подзаглавие „Старопланинска легенда“ – Йовков публикува в списание "Просвета" през 1910г.

Творчество

Годините, прекарани по фронтовете на трите войни, предопределят тематиката и персонажите в по-нататъчното му творчество. Военните си творби Йовков започва да печата от началото на 1913 г. (*„Утрото на паметния ден“*); до 1917 г. името му се среща по страниците на списанията *„Звено“*, *„Съвременна мисъл“*, *„Народ и армия“*, на вестниците *„Слово“*, *„Демократически преглед“*, *„Военни известия“* и *„Отечество“*. Открояват се импресиите *„Те победиха“* (1914), *„На старата граница“* (1914), *„Безотечественици“* (1914), *„Ехо“*, разказът *„Балкан“* (1915), новелата *„Земляци“* (1915) и *„Песента на колелетата“* (1924), баталните сюжети – веднъж с новелата *„Последна радост“* (1920) и след едно десетилетие с разказите *„Белите рози“* (1930), *„Другар“* (1930), *„На стража“* (1930) .

ЛЕТОПИС

ЙОРДАН
ЙОВКОВ

ЖИВОТ И ТВОРЧЕСТВО

II

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА «ХЕРМЕС»

Литературен живот в чужбина

Когато отсъства от България цели 7 години, тъкмо в чужбина Йовков подготвя трайното си присъствие в националния духовен и литературен живот чрез сборниците *„Последна радост“*, *„Старопланински легенди“* (1927), *„Вечери в Антимовския хан“* (1928), *„Женско сърце“*, *„Ако можеха да говорят“* (1936) и романа *„Чифликът край границата“*, както и незавършения роман *„Приключенията на Гороломов“*, драмите *„Албена“*, *„Боряна“*, *„Обикновен човек“* и комедията *„Милионерът“*. Сборниците *„Старопланински легенди“*, *„Вечери в Антимовския хан“*, *„Ако можеха да говорят“*.

Смърт

В последните години от живота си Йовков напълно се отдава на литературата. Работи много, но насъбралото се от годините напрежение, както и участието му в множеството войнои, оказват влияние и върху здравето му. През 1937 година заминава да се лекува в Хисаря, но поради влошаване на състоянието му е закаран и опериран в Пловдив. Открит му е рак на стомаха и в жлъчката. Йордан Йовков починал на 15 октомври 1937г. на 56 години, в Пловдив. Оставил на поколенията значими произведения.